

at der er et altfor stort Antal Embedsmænd her i Landet, men jeg tillader mig at tro, at en af Grundene til, at det er saa vanffelgt at faae en Del Embeder afflaffede, især visse, som af gammel Bane synes forbeholdte Adelspersoner, netop er denne Følelse af, at man har en vis moralisk Forpligtelse til at skaffe ogsaa dem Noget at leve af. Naar man f. Ex. ser, at vor Repræsentation i Udlandet, at vore Amtmandsembeder og andre høie Embeder hyppigt ere beklædte med Mænd af disse Samsundsklasser, er det vistnok tilbøieligt for at forsørge dem derigjennem, og jeg finder noget Billigt deri, eftersom Staten er Skyld i, at de ikke kunne blive forsørgede af deres Familieeiendom som andre Statsborgere. Søvrigt tror jeg, at denne Lov vil blive uden Betydning, hvis vi ikke give den en saadan Tilføining, som jeg før tillod mig at omtale, thi det er bekendt nok, at mange af de mest humane Fideikommissbefiddere slet ikke ville gaa ind paa at sælge deres Bøndergods, og de have altfaa heller ikke nogen særlig Interesse i at komme i privat Besiddelse deraf, fordi det strider imod de Adkomster, ifølge hvilke de selv nyde godt af Fideikommisset. Derfor tror jeg, at der maa være en Evang tilstede, for at Forslaget kan faae fuldstændig Betydning. — Der er endnu en Bemærkning, jeg maa tillade mig overfor det ærede Medlem for Sore Amts 2den Valgkreds (Alberti). Det forekommer mig, at det er uret at badle Regjeringen, fordi den er kommen med et Forslag til en delvis Befordring af Fæstefløsningen. Er ikke al Fæstefløsning hidtil, forsaavidt den er slet, slet delvis, og har Regjeringen i dette Tilfælde gjort Andet end at gaa den Vej, som den hidtil med Repræsentationens Bifald er gaaet? For mit Vedkommende maa jeg sige, at jeg sætter Pris paa denne Side af Forslaget, ihvorvel jeg iøvrigt gjerne kan ønske, at Betingelserne opstilles anderledes. Selv dette, at Regjeringen dog har villet fremme Selveierdom paa dette Gebet i Forbindelse med en anden Reform, og at den har anerkendt, at der bør gives en vis Kvotadel af Fæstegodsets Værdi til vedkommende Brugere, forekommer mig at være Noget, som fortjener Tak istedetfor det Modsatte. Jeg siger ikke dette

for derved at godkjende den hele Maade, hvorpaa Forslaget er stillet, men selv dette, at Regjeringen fra sit Standpunkt har villet befordre en delvis Afløsning, kan jeg ikke Andet end finde rosværdigt.

Alberti: Med Hensyn til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Chr. Rimestad) maa jeg sige, at vi vist ikke blive enige angaaende Grundlovsparagrafens Fortsættelse, og jeg tror heller ikke, at det har nogen videre praktisk Betydning for denne Sags Fremme. Endvidere maa jeg til samme ærede Taler gjøre den Bemærkning, at der heller ikke i Landsthinget blev afstemt over den Udvalgsbetænkning, som Indenrigsministeren nu har vedtaget. Jeg har ingenlunde beklaget mig over, at Justitsministeren holder paa sit eget Forslag, nei, jeg har kun sagt, at, naar vi sammenligne, hvad Indenrigsministeren har gjort i Landsthinget, med, hvad her er gjort, saa, hvis den ærede Justitsminister havde fulgt hans Exempel, vilde vi nu have haft det andet Forslag. Jeg billiger slet ikke den ærede Indenrigsministers Fremgangsmaade, jeg holder tværtimod med den ærede Justitsminister; thi Indenrigsministeren er nu engang ikke til at stole paa i Landboesager, naar han i een Sæssion har een Mening og i en anden Sæssion den modsatte, men, at den ærede Justitsminister her kommer med sin vedholdende Mening, har jeg ikke det Allermindste at sige imod, og jeg skal derfor forvare mig imod, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds lægger mig en Mening i Munden, som jeg aldrig har havt og vistnok heller ikke har udtalt. — Jeg takker den ærede Minister for den Dplysning, han har meddelt mig, det er undgaaet min Opmærksomhed, at der i Ministeraltidenden findes nogle af de Dplysninger, jeg har æffet. Jeg vil med Hensyn til denne Ministeraltidende indskyde den Bemærkning, at den er saa voluminøs og efter min ringe Forstand saa slet ordnet, at man saare let kan komme til at overse Noget i den. Naar jeg før brugte Udtrykket „forhastet“ om dette Lovforslag, maa dog vistnok den ærede Minister have lagt en anden Mening deri end den, jeg har villet lægge deri. Det var ikke været min Mening